

Vörös István

Amikor magam nélkül

Nem akarok a rosszból részesedni,
a nehezből, a rútból, fájdalomból,
mi felépít, de végül le is rombol,
a pusztulásra néz, azt mondja: „Ennyi!”

A kezdetre néz, azt mondja: „Elég volt!”
A folyamatra néz, s gyorsan elhallgat.
A „sosem volt”-ot rakja körém falnak.
A „sosem lesz” a csillagtalan égbolt.

Így felépül a felépíthetetlen,
és leomlik az elpusztíthatatlan.
A lehetetlent sokáig akartam,

nem most épp, de egy másik pillanatban,
és nem is én, csak odadobtak engem,
amikor épp magam nélkül maradtam.

A semmi öröme

A jót rosszul képviselni
komoly bűn,
sok minden más emellett úgy
eltörpül,
mint mikor a fény árnyékot
s szörnyet szül.

A jót rosszul képviselni
tévedés,
pusztán, hogy bűn, azt mondani
nem elég,
fölösleges túlbuzgásnak
is merész.

Merész vagyunk elítélni
másokat,
az ítélet hamisan cseng,
ránk ugat,
és megtéveszt önmagukkal
sokakat.

Önmagunkról jót gondolni
nem nehéz,
mert jók vagyunk, s igazunk van,
semmi vész!
Pusztán ennyit fölismerni
még kevés,

nehezebb a más fejével
felfogni,
saját tisztos igazunkkal
a gond mi,
mért vagyunk az igazságnak
átok mi.

A cél fontos, még fontosabb
az eszköz,
persze gyakran eligazít
az erkölcs,
s az igazat megtudni majd
legyél bölcs.

Milyen erkölcs és igazság
érvényes?
Azt fölmérni, milyenek az
esélyek,
ne másra várj, csak önmaga-
dat kérdezd!

Önmagadat, önmagadat,
aki nem
egyezik meg önmagával
mindenben,
hanem mást is képviselhet
még közben.

Más igazát megértve nem
téved meg,
tudja, hogy sok titok van az
életben,
amit gyakran elrejt a
véletlen,

de fölfedi egy pillantás
bármikor,
mikor a szél a kéményben
úgy dalol,
mint háború elején a
nyárfasor,

ahogy világvége előtt
a semmi,
azt hiszi, most mindent meg tud
szerezni.
Öröme az ő végét is
jelenti.